

Previdnost božja je obdarila človeka z mladostjo, zemljo s pomladjo. Nato se zdi, kot bi dejala: „Zdaj bodi dovolj: Imel si trenutek bleska, lepote, slasti, sedaj končaj svoj poklic, delaj, starevaj, umiraj!“ ... Toda duša ne miruje ob tej določbi in hoče večno ponavljanje pomladi.

V slovarju mladosti se ne nahaja beseda „nemogoče“; v slovarju starosti se zdi, kakor da pomenja vsaka beseda: „prepozno — neizvršljivo!“

Oh, čemú one čarobne pomladne noči, ki omamljajo s svojim čarom, s svojim opojnim vzduhom in s skrivnostnimi zvoki? Čemu toliko oči, blestečih kakor biseri, in sladkih nasmehov? Čemú vsa ta radost, če se vse to konča v ločitvah, v starosti in v ledenem objemu smrti? Borni človek, za svoje življenje se boj! Kajti rosa na listu si; list se zgane, kaplje zatrepečejo, ene padajo, druge ostanejo.

Idealist je človek, ki misli s srcem. Plemenito bitje to, a kdo ga dandanes ceni? Materialist, pesimist, cinik, nevernik igrajo znamenito ulogo na pozorišču modernega

sveta; idealist pa sme le za kulisami povedati svoje skromno mnenje, katero se navadno sprejema s poniževalnim posmehom.

Lažje je prenašati sovraštvo mnogih nego zaničevanje nekaterih. Da me marsikdo sovraži, je mogoče; da me nihče ne zaničuje, upam.

Vse zemske dobrote so minljive in lahko jih izgubimo: Zdravje, lepota, bogastvo, mladost, celo ugled in slava sta kaj nestanovitna in se čestokrat izneverita onemu, ki ju obožava. Samo čuta za vse, kar je lepo in blago, samo vere v vzore nas ne more nihče oropati. Kakšna tolažba!

V olajšanje hudih boleti je neobhodno potrebna trdna vera v nekaj skrivnostno-vznešenega, v neko gotovo, četudi nezapadljivo bodočnost onkraj groba, neko upanje v podaljšanje našega dušnega žitja. In tako upanje daje vera. Zato sem se z vsemi silami svoje duše oklenila te zanesljive tolažnice. V svetišču božjega hrama sem našla doslej vselej uteho in sem hladila pekoče rane, medtem ko so me v šumu sveta še bolj skelele in je postajal moj duh še bolj potr.

Na utrujeno naravo ...

Na utrujeno naravo
je polegel sivi mrak,
tam po tihi, temni Krki
plava čoln legak.

In iz čolna v sivem mraku
rahla pesem se gubi,
ah, ta pesem ... v duši sem jo
nosil, se mi zdi ...

Nad utrujeno naravo
sveti pokoj šepeta,
v trudni mladi duši moji
ni ga, ni domá ...

Ivo Danič.